

Jhr. Mr. S. LAMAN TRIP,
President van den Hoogen Raad, is
tengevolge van een ongeval, in den
ouderdom van 71 jaar overleden.

HET RUITERFEEST IN DE MANÈGE DER CAVALERIE-KAZERNETE HAARLEM.
Ten bate van het Plaatselijk Steuncomité voor werkelozen te Haarlem is er een schitterend Ruitersfeest gehouden; 't programma bestond uit niet minder dan 15 nummers, die alle met evenveel zorg zijn afgewerkt. Hierboven een foto van de deelnemers aan dit prachtig geslaagde feest.
(foto A. J. Fortgens)

De Commissie, die het Adres voor
Plaatselijke Keuze aan H.M. de Koning
aanbood, verlaat het Huis Ten
Bosch te 's-Gravenhage. V.l.n.r. Dr.
van Dorp, F. U. Schmidt, J. Ledeboer.

VAN ZES HELDHAFTIGE VROUWEN — DOOR — JULIA FRANK

Ze waren met z'n zessen huismoeders eindelijk tot de conclusie gekomen, dat het haar plicht tegenover het vaderland was, waar de mannen zóóveel bijdroegen, ook iets te doen waaruit men hare offervaardigheid en vaderlandsliefde zou kunnen zien stralen.

Het waren allen nog jonge huismoeders, varieerend tusschen de 20 en 30 jaar, allen goed getrouwd en vier ervan gezegend met een of meer kinderen. In deze zes jonge huismoeders smeulde het vuur van het jeugdige enthousiasme, giste en braste het jeugdige bloed. Snakkend naar eenige sensatie in haar eentonig bestaan, waren ze het er allen over eens, dat haar leven niet het ware was, het doel miste en dat ze niet beter konden doen dan in dezen moeilijken tijd alles te offeren op het altaar der naastenliefde.

Olga Lindeboom was de eerste geweest die de lont in het ontvlambare gemoed der vijf vriendinnen had geworpen. Haar man diende reeds twee maanden het leger en, hetzij dat ze daardoor veel tijd tot nadenken had, hetzij dat de vreeselijke courantenberichten haar rust verstoord hadden, Olga landde op zekeren dag, smeltend in tranen, op de jour van Minnie Langendaal en verklaarde dat haar leven geen leven meer was als ze nog langer werkeloos bleef, waar zóóveel nood te lenigen viel.

Dat gaf strijd. In minder dan vijf minuten had ieder zijn opinie verkondigd; twaalf roode vrouwemondjes, geschapen om te kussen en te vleien, taterden en snaterden over het bloedige onderwerp „oorlog”, twaalf paar handjes gesticuleerden, verlevendigden de feiten, twaalf zachtmoedige, liefdevolle hardjes hamerden wild onder de nieuw-modische satijnen en fluweelen toiletjes.

Minnie Langendaal, Lea Sonsheim, Freddy de Rooy, Tine de Koning en Jeanne van der Ploeg kozen eendrachtig Olga's partij. Ze verklaarden eenparig dat zij, als vermogende, gezonde, jonge vrouwen, haar taak niet mochten voorbijzien en zich moesten beijveren het vaderland en de lijdende menschheid van dienst te zijn.

De overige zes dames gedroegen zich niet zoo verheven; ze waren ouder dan de zes bondgenooten en hadden zich tot dat tijdstip ertoe bepaald, in een gemakkelijk fauteuiltje de verslagen van Pisuise en later die van minder geliefde journalisten te lezen, te rillen over de verschrikkingen van den oorlog, en het leed van zich af te zetten door een gezellig avondje in den Stadsschouwburg, een kleintje koffie in Trianon, of een concert waar de dirigent zijn bewonderaars voerde in die hemelen, waar geen plaats is voor soldaten-wanten, oorlogsbrood of Belgische vluchtelingen. Dus zeiden deze dames, dat het onzin was om je zoo uit te sloven, er werd al zooveel gedaan! Natuurlijk, zij gaven óók wel hun gelezen kranten als soldaten-lectuur aan de Padvindsters en wat ze van hun eten zelf niet opkonden, kregen de boeren voor hun varkens, want als er geen voer voor die beesten meer was, zouden ze langzamerhand wel eens kunnen uitsterven en een filet is niet te versmaden, maar alles heeft zijn grens en daarom — mevrouw van Bergen zei dit terwijl haar fijne vingertjes met smaak een praline uit de bonbonnière pikten — moest men zich verstandig gedragen en niet overijld te werk gaan!

Er ontstonden in het salon van Minnie Langendaal werkelijk twee partijen, de kalme, oudere partij en de jonge, strijdlustige, heetbloedige partij, welke elkander dien middag zoo hevig in de meest-beschaafde bewoordingen bevochten, als ooit in eenigen slag gebeurde.

En toen de zes bondgenooten afscheid namen, dure eeden zwerend elkander in de komende, zwaar-te-ervullen plichten bij te staan, was er een vergadering belegd tegen den volgende middag 4 uur, in Olga's boudoir.

Dien nacht sliep niet één der zes heldhaftige vrouwen, vervuld als ze waren van haar zucht naar weldoen en sensatie.

„Is alles klaar, Dientje?”

Olga trippelde op miniatuur-lakschoentjes door haar smaakvol boudoir, haar beringde vingers her-schikten de

grootte chrysanten, die in overvloed aanwezig waren, terwijl het dienstmeisje, onberispelijk in het zwart, het hoofd gekroond door een stijf-gestreken muts, de theetafel in orde bracht, waarop de noodige zoetigheden niet ontbraken.

„Komt er nou geen één heer op die vergadering mevrouw?” vroeg Dientje, die er maar steeds geen hoogte van krijgen kon, dat zes dames gingen vergaderen. Haar vrijer ging ook weleens naar een vergadering in „d'Geelvinck” of zoo, maar dat vrouwen zooiets deden — had ze nooit van gehoord.

Olga zette haar gewichtigste gezicht. „Nee, we willen juist eens bewijzen, dat we zonder heeren ook iets tot stand kunnen brengen! We gaan iets doen voor de soldaten, in ieder geval iets ten bate van 't vaderland of de vluchtelingen!”

Dientje vond het erg mooi, haar oogen werden als theekopjes, maar of ze nu veel vertrouwen had in de capaciteiten van mevrouw en haar vriendinnen, was twijfelachtig.

Klokslag 4 uur was de vergadering compleet. In een gezellig kringetje zaten de zes heldhaftige vrouwen om de tafel geschaard, Olga met een hamer voor zich, dien ze in allerijl nog van haar mans kantoor had laten halen. De dames zagen er hoogst ernstig uit: ieder voelde zich plechtig gestemd door de gedachte dat ze nu stonden aan den vooravond van iets heiligs en edels.

Lief en gracieus verhief Olga zich van haar stoel, gaf een bescheiden tikje met den hamer en zei, een beetje onzeker van stem en gebaar:

„Aangezien we hier bij elkander zijn gekomen met het doel iets te doen voor de soldaten, of voor de vluchtelingen — en wel zoo gauw mogelijk — stel ik voor, dat elk van ons een voorstel doet, wat naar haar idee geschikt is om in praktijk gebracht te worden.

Weet een van ons misschien zoo'n voorstel?”

Even doodelijke stilte, toen stond Lea Sonsheim op en zei kortdaat: „Ik vraag het woord!”

De voorzitter boog ten teeken van instemming, de anderen keken met ontzag naar de spreekster, die met een air, als stond ze voor een volle zaal te ooreren, begon.

„Dames! We zijn natuurlijk allen op de hoogte van den toestand in Europa, in ieder geval voldoende om te weten

VIER DER SLACHTOFFERS VAN DE MIJN- ONTPLOFFING TE WEST-KAPELLE.

waaraan op 't oogenblik 't meest gebrek — of liever — behoefte is. Er wordt van alle kanten zóóveel gedaan voor de soldaten en de vluchtelingen — geld, lectuur, kleeuren en voedsel is in overvloed aanwezig — dat we daarover m. i. niet behoeven te redeneeren. Maar er is iets, wat naar mijne meening vergeten wordt: n. l. voldoende vroolijkheid te brengen onder onze landverdedigers ten eerste, en onder de arme vluchtelingen ten tweede. Daarom stel ik voor, dat we ons aansluiten, we kunnen allemaal het een of ander instrument bespelen en bovendien is zang ook niet te versmaden, zoodat we met goeden wil best een ensemble kunnen vormen! Ik heb gezegd.”

Olga, Jeanne, Minnie en Tine hadden gedurende dezen speech een benauwd gezicht getrokken, Freddy was de eenige die „bravo” riep.

Nu nam Olga weer het woord.

„Ik vind je voorstel heel aardig, Lea”, zei ze benepen, „maar — waar moeten wij met onze kleintjes naar toe? — Jij en Freddy kunt je huis sluiten en de meiden zoolang naar huis sturen, nu jullie mannen onder dienst zijn, maar Jeanne heeft één baby, Minnie drie, Tine twee en ikzelf óók twee. Ik maak uit je voorstel op dat je natuurlijk reizen wilt en we kunnen de kleintjes toch niet op onze rug binden? En ze aan de zorg van vreemden overlaten — dat doe ik nóóit!”

„Nee, ik ook niet!” viel Tine bij.

De vergadering zweeg bedrukt. Het voorstel was zoo schitterend, zoo vol beloften en zoo sensationeel! Het was waarlijk pech dat de babies nu zoo in den weg zaten!

„En dat nu eens even buitengesloten,” begon Minnie plotseling, „maar — ik kan alleen een beetje piano-spelen, zingen heelemaal niet en bovendien — ik zou geen moed hebben om voor zoo'n troep soldaten of vluchtelingen iets te laten hooren!”

„En Speenhoff heeft al ons eventueel succes al voor onze neuzen weggekaapt!” sputterde Jeanne.

„Nou, maar ze zullen liever zes aardige vrouwen zien dan Speenhoff!” meende Lea met een triomfantelijk lachje. „We nemen onze beste toiletjes mee en zorgen dat alles in de puntjes is, wat zeg jij, Tine?”

Tine bleef bedrukt kijken. „'t Is me net of ik vandaag iets vergeten heb, wat ik beslist doen moest, maar ik kan er niet opkomen!”

„Kom!” moederde Olga, „denk daar nu maar niet aan! Zóó belangrijk zal 't niet wezen!”

Op dit oogenblik gleed Dientje binnen, monsterde met eerbiedige oogen de vergadering en begon thee te schenken. Olga gaf grootmoedig tien minuten pauze voor verschingen, wat dankbaar aanvaard werd, daar de vergadering al ruim 20 minuten aan den gang was.

Nu kwamen de meeningen eigenlijk pas goed te voorschijn. Lea en Freddy waren er glad vóór, Minnie er tegen, Olga opperde het kinder-bezwaar. Tine vond het een zalig, maar onuitvoerbaar plan, Jeanne wist niet of haar man het ooit goed zou keuren. „Kom 't is toch voor 't vaderland!” ze Lea enthousiast.

„Jawel, maar hij is niet graag alleen thuis en dan met het kind te moeten rondspringen, zal hem heelemaal niet bevallen!”

„O, nou ja, licht dat een man ook eens iets opoffert!” minachtte Freddy.

De thee werd in vrede gedronken, de bonbons in vrede genoten, toen werd de vergadering weer geopend.

„Laten we nu eens kalm de feiten opsommen”, begon Olga, „en zien in hoeverre het plan uitvoerbaar is! Lea en Tine kunnen viool spelen, Freddy zingt, Jeanne heeft haar mandoline, ik neem de piano voor mijn rekening, maar Minnie?”

„Ik zou jullie achterna kunnen reizen met de kinderen en een paar dienstmeisjes,” vond deze.

De vergadering barstte uit in lachen. Een komieke historie zou me dat worden, Minnie met acht kleine menschjes en een gevolg van kindermeisjes met luiers, rammelaars, enz. Het plan werd, als onuitvoerbaar, verworpen en Olga nam weer het woord.

„Het ensemble zou dus bestaan uit vijf personen, waarvan het meerendeel uit angst en zorg voor zijn kroost geen boef of ba uit zou kunnen brengen als het op „voorstellingen-geven” aankwam! Als we iets aanvangen, moeten we kans van slagen hebben en m. i. slaan we fiasco, als we een reizend